

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Luksemburg, 15 października 2007 r. (17.10)
(OR. en)**

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2005/0260 (COD)**

**10076/6/07
REV 6 ADD 1**

**AUDIO 26
TELECOM 77
CONSOM 75
PI 24
CODEC 596**

UZASADNIENIE RADY

Dotyczy: WSPÓLNE STANOWISKO przyjęte przez Radę w dniu 15 października w związku z przyjęciem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej

UZASADNIENIE RADY

I. Wprowadzenie

Komisja przyjęła przedmiotowy wniosek w dniu 13 grudnia 2005 r.

Parlament Europejski przyjął opinię w sprawie wniosku w pierwszym czytaniu – podczas sesji plenarnej w dniach 11–14 grudnia 2006 r.

Komisja przyjęła zmieniony wniosek w dniu 29 marca 2007 r.

W dniu 15 października 2007 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko, zgodnie z art. 251 Traktatu.

W swoich pracach Rada wzięła pod uwagę opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów przyjęte odpowiednio w dniu 13 września 2006 r. i 11 października 2006 r.

II. Analiza wspólnego stanowiska

Wspólne stanowisko jest wynikiem nieformalnych kontaktów pomiędzy Parlamentem, Komisją a Radą, przewidzianych w pkt 16–18 wspólnej deklaracji w sprawie praktycznych zasad dotyczących stosowania procedury współdecyzji.

Choć wspólne stanowisko w kilku miejscach znacząco różni się od pierwotnego wniosku Komisji – zarówno co do kształtu, jak i co do treści – podstawowe podejście zaproponowane przez Komisję oraz wszystkie najważniejsze elementy zawarte w jej wniosku zostały zachowane. Najważniejsze zmiany przedstawiono w części A i B niniejszego dokumentu.

A. Zmiany w kształcie aktu

Komisja zaproponowała nowy, dwustopniowy system regulacji, którego trzonem są przepisy mające zastosowanie do wszystkich audiowizualnych usług medialnych, a dodatkową warstwę stanowią obowiązki mające zastosowanie tylko do rozpowszechniania telewizyjnego. We wspólnym stanowisku utrzymano to podstawowe założenie, ale wprowadzono znaczne zmiany w kształcie aktu (wprowadzono nowe rozdziały i zmieniono kolejność niektórych artykułów), po to by oddzielić przepisy o obowiązkach mających zastosowanie do wszystkich usługodawców od przepisów mających zastosowanie tylko do usług na żądanie, a te z kolei od przepisów mających zastosowanie tylko do rozpowszechniania telewizyjnego. Zmiany te w istotny sposób poprawiły czytelność tekstu i jego przejrzystość prawną.

B. Zmiany w treści aktu

(i) Zakres zastosowania (art. 1 lit. a)–e), art. 3 ust. 8¹, motywy: 2, 13, 14, 16–25)

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 2, 15, 16, 18, 213, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 41, 51, 57, 66, 67, 68, 205, 77, 79, 92

We wspólnym stanowisku wyjaśniono, dlaczego zakres zastosowania dyrektywy zaproponowanej przez Komisję został rozszerzony. Uzasadnienie przedstawiono w motywach 16–25. Najistotniejszą zmianą w stosunku do wniosku Komisji jest w tym kontekście wprowadzenie terminu „audycja” oraz zaakcentowanie terminu „odpowiedzialność redakcyjna”. Chciano także, by wspólne stanowisko cechowało się przejrzystością prawną co do powiązań dyrektywy z innymi aktami prawnymi, a zwłaszcza z dyrektywą 2000/31/WE (dyrektywa o handlu elektronicznym).

¹ Numeracja artykułów odnosi się do dyrektywy 89/552/EWG zmienionej omawianą dyrektywą.

(ii) Jurysdykcja oraz swobodny przepływ usług (art. 2, 2a i 3, motywy 27–35)

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 10, 14, 29, 30, 32, 33, 34, 35, 80, 81, 82, 199, 84, 85, 220, 221, 222, 89, 90

We wspólnym stanowisku przychyłono się do podstawowego założenia wniosku Komisji, a mianowicie – że jurysdykcja nadal powinna zależeć od miejsca, w którym ulokowana jest siedziba usługodawcy (zasada kraju pochodzenia), ale że powinien istnieć mechanizm pozwalający rozstrzygnąć przypadki, gdy przekaz telewizyjny jest w całości lub w znacznej części kierowany na terytorium innego państwa członkowskiego niż państwo będące siedzibą nadawcy. We wspólnym stanowisku (art. 3) rozbudowano mechanizm zaproponowany przez Komisję, tzn. wprowadzono fazę pierwszą – fazę współpracy, kiedy to zainteresowane państwa członkowskie poszukują rozwiązań satysfakcjonujących obie strony, a następnie fazę drugą – związaną z omijaniem przepisów, kiedy to w pewnych ściśle określonych przypadkach można zastosować środki wiążące. Wprowadzenie drugiej fazy, w której pod pewnymi warunkami uruchamiana byłaby procedura wspólnotowa, ma służyć skodyfikowaniu w prawodawstwie wtórnym orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości.

Jeżeli chodzi o pokrewną kwestię swobodnego przepływu usług oraz o odstępstwa od tej zasady, w art. 2a wspólnego stanowiska zachowano prawne *status quo*. W przypadku usług na żądanie warunki i procedury odstępstwa (podyktowane pewnymi względami porządku publicznego, w tym koniecznością ochrony osób małoletnich) są identyczne z tymi, które przewiduje dyrektywa o handlu elektronicznym 2000/31/WE.

(iii) Współregulacja i samoregulacja (art. 3 ust. 7 i motyw 36)

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 36, 37, 78, 91

We wspólnym stanowisku doceniono ten typ „miękkiego prawa”, nakładając w art. 3 ust. 7 na państwa członkowskie obowiązek propagowania trybu współregulacji lub samoregulacji w takim zakresie, w jakim umożliwiają to ich systemy prawne.

(iv) Lokowanie produktu (art. 1 lit. m), art. 3g, motywy 60–63)

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 56, 219, 61, 62, 72, 75, 76, 227, 133

We wspólnym stanowisku wprowadzono zasadę zabraniającą lokowania produktu we wszystkich programach wyprodukowanych po terminie transpozycji przedmiotowej dyrektywy. Dla niektórych rodzajów audycji (filmów, seriali, audycji sportowych i rozrywkowych) przewidziano jednak odstępstwa od tej zasady, obwarowane pewnymi warunkami. Odstępstwa te będą obowiązywać automatycznie, chyba że państwo członkowskie postanowi inaczej. Wprowadzono też dodatkowy wymóg oznaczenia audycji, w której stosuje się lokowanie produktu, także w momencie jej wznowienia po przerwie reklamowej, a w motywie 63 odniesiono się do szczególnego przypadku lokowania tematycznego.

(v) Inne przepisy dotyczące reklamy, w tym reklamy skierowanej do dzieci (art. 1, lit. h)–l), 3e, 3f, 10, 11, 18, 18a, 19, 20, motywy 26, 52, 54–59)

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 28, 58, 59, 70, 71, 73, 74, 110, 189, 200, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 225, 226, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 134, 138, 228, 208, 202, 229, 143, 144

We wspólnym stanowisku w dużej mierze zachowano założenie wniosku Komisji, a więc przepisy jakościowe dotyczące audiowizualnego przekazu handlowego, które stanowią trzon nowych regulacji, zastosowano do wszystkich audiowizualnych usług medialnych, a zasady ilościowe, które odnoszą się tylko do rozpowszechniania telewizyjnego, uproszczono i zrjonalizowano w porównaniu z zasadami obecnej dyrektywy; celem jest stworzenie takich warunków regulacyjnych, w których niekodowane rozpowszechnianie telewizyjne mogłoby nadal konkurować z kodowanymi kanałami telewizyjnymi.

We wspólnym stanowisku zapewniono dodatkową ochronę dzieci. W art. 3e ust. 2 znalazł się wymóg zachęcania usługodawców przez państwa członkowskie i Komisję do tego, by wypracowali standardy postępowania wobec reklam niezdrowej żywności skierowanych do dzieci, a zawarte w art. 11 ust. 2 zasady ilościowe dotyczące przerywania audycji są w przypadku audycji dla dzieci surowsze.

(vi) Krótkie relacje informacyjne (art. 3k, motywy 38–40)

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 21, 218, 223, 224, 207, 97, 98

Komisja zaproponowała przepis mający zapewnić niedyskryminacyjne stosowanie krajowych systemów w celu zagwarantowania nadawcom chcącym przygotować krótkie relacje informacyjne dostępu do wydarzeń budzących duże zainteresowanie odbiorców. Podejście zastosowane we wspólnym stanowisku jest bardziej ambitne, tzn. nakłada na państwa członkowskie obowiązek stworzenia odnośnego systemu, i tym samym ustanawia prawo ogólnowspólnotowe. W tekście wspólnego stanowiska ujednoczono kluczowe aspekty tego prawa, a szczegółowe warunki jego stosowania pozostawiono do opracowania państwom członkowskim – zgodnie z zasadą pomocniczości.

(vii) Organy regulacyjne (art. 23b, motywy 65–66)

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 13, 63, 147, 148, 149

Wspólne stanowisko jest wyrazem trudnego kompromisu, do którego doszły w tej kwestii Parlament Europejski i Rada. Istota tego kompromisu jest przedstawiona w nowym art. 23b, który mówi o współpracy i przekazywaniu informacji.

(viii) Ochrona małoletnich (art. 3h, motywy 44–47)

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 46, 47, 100, 101, 103, 14, 105, 145, 146

We wspólnym stanowisku pozostawiono bez zmian obecne przepisy mające zastosowanie do rozpowszechniania telewizyjnego, natomiast wprowadzono nowy obowiązek w przypadku audiowizualnych medialnych usług na żądanie. Chodzi o obowiązek ochrony małoletnich, który polega na tym, by w zwykłych okolicznościach uniemożliwić małoletnim dostęp do usług mogących poważnie zaszkodzić ich rozwojowi fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu. Przykłady środków, które można zastosować, wskazano w motywach; są to systemy filtrowania i kody PIN. W motywach odwołano się także do zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony małoletnich, godności ludzkiej oraz prawa do odpowiedzi.

(ix) Utwory europejskie (art. 3i oraz motywy 48–50)

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 49, 214, 52, 53, 108, 109, 137, 150

We wspólnym stanowisku pozostawiono bez zmian przepisy obecnej dyrektywy mające zastosowanie do rozpowszechniania telewizyjnego, ale w motywie 49 przypomniano treść motywu 31 poprzedniej dyrektywy zmieniającej (97/36/WE), która odwoływała się do „niezależnych producentów”. Jeżeli chodzi o audiowizualne medialne usługi na żądanie, na dostawców tych usług nałożono jednak nowy obowiązek upowszechniania produkcji utworów europejskich i dostępu do nich.

(x) Dostęp osób niepełnosprawnych do przedmiotowych usług (art. 3c)

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 43, 65, 135

We wspólnym stanowisku nałożono na państwa członkowskie obowiązek zachęcania usługodawców do tego, by stopniowo ułatwiali dostęp do świadczonych przez siebie usług osobom z upośledzeniami wzroku lub słuchu.

(xi) Umiejętność korzystania z mediów (art. 26, motyw 37)

Odnośne poprawki Parlamentu Europejskiego: 5, 8, 39, 45, 54, 93, 150

W motywie 37 podkreślono zasadniczą rolę, jaką odgrywa umiejętność korzystania z mediów, i przypomniano zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r., które zawiera ważne treści odnoszące się do tej umiejętności. Na mocy art. 26 Komisja jest teraz zobowiązana do tego, by w ramach sprawozdań i w momencie podejmowania decyzji o propozycjach przyszłych zmian w dyrektywie zwracać szczególną uwagę na stopień umiejętności korzystania z mediów w państwach członkowskich.

(xii) Prawo do odpowiedzi (motyw 53)

Odnosne poprawki Parlamentu Europejskiego: 55, 136

Obecne przepisy odnoszące się do rozpowszechniania telewizyjnego (art. 23) pozostają niezmienione. W motywie 53 wyjaśniono, że prawo do odpowiedzi może być stosowane jako środek prawny także w przypadku usług elektronicznych, i odwołano się do zalecenia w sprawie ochrony małoletnich, godności ludzkiej oraz prawa do odpowiedzi.

III. Wnioski

We wspólnym stanowisku, które jest wynikiem nieformalnych rozmów między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, zachowano podejście i założenia prawne zaproponowane przez Komisję i służące dostosowaniu regulacji w sektorze audiowizualnym do zmian rynkowych i technologicznych. W znaczący sposób doprecyzowano zakres zastosowania dyrektywy oraz przepisy o jurysdykcji, a także wprowadzono kilka innych ważnych dostosowań, m.in. w takich spornych kwestiach, jak lokowanie produktu, reklama (zwłaszcza reklama skierowana do dzieci), krótkie fragmenty przeznaczone na użytek relacji informacyjnych, organy regulacyjne oraz dostęp osób niepełnosprawnych do przedmiotowych usług.